

[Vagn Bro.]

hjemme. Man skal derfor ikke komme til os her, som ønsker en begrænsning i tempoet, så at færemomentet begrænses, og sige, at det er kun os, der ønsker forbud; de skal såmænd nok komme.

Jeg vil om hele dette problem sige, at der er forskellige ting, vi må kunne foretage, og som vi skulle have indført, inden vi gik over til den frie fart. Vi skulle fortsætte med skoleundervisningen, og jeg glæder mig over, at politiets medarbejderskab på dette punkt nu igen er blevet tilladt. Vi må bruge strengere straffe overfor dem, der overtræder reglerne. Jeg hørte, at det ærede medlem hr. Støhr Johansen i sin iøvrigt udmærkede tale sagde — og jeg blev ærlig talt betænkelig derved, det må jeg erkende — at når folk optræder groft uforsvarligt, kan kørekortet fratages dem, men det må kun kunne ske i sjældne tilfælde. Jeg håber, det skal forstås således, at det kun er i sjældnere tilfælde, at folk vil køre uforsvarligt, men hvis det virkelig drejer sig om mange tilfælde, håber jeg, at dommeren vil fratage dem kørekortet. Hvis vi ikke her i tinget er klar over, at nu må der gribes ind, er hele debatten ikke andet end gammeldags vælgermødetaler, og det kommer der ikke så forfærdeligt meget ud af.

Det næste punkt, jeg vil berøre, er spørgsmålet om at ajourføre bødestraffene. Jeg ser, at den højtærede minister vil tale med anklagemyndigheden derom, og det er jo strålende; men jeg tror, det battede mere, hvis den højtærede minister talte med dommerne. Dette skal ikke misforstås, vi taler jo ikke direkte med de høje dommere — domstolene er en selvstændig institution — men vi kan gøre det ved at tale i loven, som f. eks. i næringsloven og i jagtloven, hvor der for de enkelte forseelser er fastsat minimumsbøder; det ville jeg håbe vi også kunne gøre her.

Jeg kan slutte mig til det principielle i den udtalelse, det ærede medlem hr. A. C. Normann fremsatte om, at der skal være en vis selvrisiko for dem, der dømmes ved retten. Vi har talt om døde og sårede og skade på personer, men det var rimeligt også at se på de spildte millionbeløb, som de ødelagte biler repræsenterer. Vi er alle på jagt efter valuta, og her er et punkt af ikke ringe betydning. Enhver burde vide, at hvis han

er skyld i en ulykke, må han selv bære de første 200—300—400—500 kr., eller hvad vi nu kan enes om.

Jeg vil slutte med at udtale det håb, at vi hurtigt kan enes om en lovgivning på dette område. Der er mange måder, hvorpå man kan begrænse tempoet, og det er ikke stedet her at komme med det ene eller det andet forslag, men det er nødvendigt at sætte ind på dette punkt, ellers risikerer vi at komme ind i en udvikling, som ville være overmåde beklagelig. Jeg ved ikke, om den højtærede formand tillader, at jeg til slut kommer med en beretning om et alvorligt emne, som vi var inde på forleden dag ved en round-table-konference, hvor en meget anset mand fortalte følgende. En præst havde været så heldig at få indkøbstilladelse til en bil, og han havde fået nr. 458 til den. Han var så glad ved dette, ved sin bil og sit nummer, at han sagde: i morgen vil vi synge salme nr. 458... (munterhed)... Ja, vent nu lidt, for salmen blev ikke sunget. For da præsten kom hjem og slog op i salmebogen, blev han bleg og måtte lave det om, thi det var salmen „Gå nu hen og måtte grave min grav“. Om mandagen tog han hen til motorkontoret og bad om at få et andet nummer. Han fik dèr opgivet, at man havde nr. 247 ledigt, og salme nr. 247 indledes således — og det skulle vi dog nødig ende med her i Danmark —: „Hvor lifligt er det dog at gå“!

Johs. Christiansen: For mig står det som en indlysende regel, at al god lovgivning ikke bare skal imødekomme et øjeblikkeligt behov, men også på rimelig vis tilgodese kravet om en fortsat udvikling efter fremskridtsbetonede linier. Jeg erkender gerne, at justitsministeren med heldig hånd har fastholdt denne gyldne regel under udarbejdelsen af det foreliggende lovforslag, i hvert fald angående en række af lovforslagets enkeltheder, og for så vidt lægger også jeg gerne et par blomster på ministerens pult.

På to meget væsentlige områder har jeg imidlertid mine stærke tvivl om, at lovforslagets bestemmelser kan betegnes som virkelige fremskridt eller blot som en imødekommethed overfor et øjeblikkeligt behov. Jeg tænker på § 35, der omhandler hastigheden, og på § 37, hvori de nugældende vage stopregler opretholdes. Jeg kan på disse